

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2025, sp. zn. 4 Tdo 666/2025, ECLI:CZ:NS:2025:4.TDO.666.2025.1

Číslo: 31/2026

Právní věta:

Údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu (§ 88a tr. ř.) shromážděné v souladu s českou právní úpravou jsou zásadně přípustným důkazem v trestním řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.09.2025

Spisová značka: 4 Tdo 666/2025

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Důkaz, Odposlech a záznam telekomunikačního provozu

Předpisy: § 88a tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněných 1. J. B. a 2. P. K. proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 2 To 68/2024, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 6 T 79/2023.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvinění J. B. a P. K. byli rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2024, sp. zn. 6 T 79/2023, uznáni vinnými třemi trestnými činy spáchanými v jednočinném souběhu. Zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, přečinem přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Všech trestných činů se podle rozsudku soudu prvního stupně dopustili ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku společně s dalšími dvěma muži, z nichž jedním byl R. Č., a druhého se nepodařilo identifikovat.

2. Skutkové okolnosti inkriminovaného jednání popsal soud prvního stupně tak, že všichni obvinění společně dne 26. 11. 2021 v 10:32 hodin spolu s dalším dosud neidentifikovaným pachatelem po předchozí domluvě na společném koordinovaném postupu a rozdělení úloh při vstupu do domu dále

jmenovaného poškozeného, jednání s ním a zmocnění se jeho věcí vyzbrojení krátkými střelnými zbraněmi vystavenými pohledu poškozeného, dále průkazy a odznaky Policie České republiky či jejich napodobeninami a s reflexními rukávovými páskami s nápisem Policie a dále s hygienickými rouškami přes tvář vstoupili neuzamčenými vraty do garáže tvořící součást rodinného domu čp. XY v ulici XY v XY, okres Praha – XY, užívaného poškozeným T. D., jemuž dali slovně a předložením zmíněných průkazů či jejich napodobenin najevo jejich příslušnost k Policii České republiky, kterou tím pouze předstírali, oznámili mu, že ho zadržují a provedou v domě prohlídku v souvislosti s podezřením na výskyt padělaných bankovek v domě, k čemuž dali poškozenému nahlédnout do písemného dokumentu údajně vydaného soudem, čímž úmyslně uvedli jmenovaného poškozeného do stavu bezbrannosti a přiměli ho k respektování jejich požadavků, tj. ke zpřístupnění obytné části domu, otevření trezoru instalovaného ve zmíněném rodinném domě a k vydání přesněji nezjištěného množství peněz v hotovosti, nejméně však v hodnotě 1 277 500 Kč, dále 6 200 Euro v hodnotě 158 720 Kč a 2 500 chorvatských Kun v hodnotě 8 500 Kč, dále při předstírané domovní prohlídce a výkonu jejich pravomoci vzali poškozenému telefon zn. iPhone, telefon zn. Samsung Galaxy A71 s paměťovou kartou, dva notebooky, externí datový disk, videokameru značky Sony, fotoaparát značky Canon, fotoaparát značky Nikon s příslušenstvím, peněženku, tři náramky, pár náušnic, krabičku s náhrdelníkem z bílého zlata, dvě outdoorové kamery, tedy věci v celkové hodnotě 180 500 Kč, dále osobní doklady T. D., G. D. a T. D. mladšího, dvě platební karty vystavené bankou na jméno T. D. a jednu platební kartu vystavenou bankou na jméno T. D. mladšího, s nimiž místo opustili a poškozeným T. D., G. D., M. D. a T. D., tak způsobili škodu ve výši 1 625 220 Kč, přičemž tablet značky Apple s klávesnicí, notebook značky Apple a telefon značky Samsung v hodnotě 52 600 Kč byly zajištěny a vráceny zpět poškozenému.

3. Oba obvinění byli za výše vyjmenované trestné činy a za sbíhající se zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 3 tr. zákoníku a přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, kterými byli uznáni vinnými rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 12. 9. 2022, sp. zn. 3 T 12/2022, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, sp. zn. 9 To 402/2022, odsouzení podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byli pro výkon tohoto trestu zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soud zrušil výroky o trestech z uvedených rozsudků, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

4. Citovaným rozsudkem soudu prvního stupně byl odsouzen i spoluobviněný R. Č., kterého soud uznal vinným stejně jako obviněné J. B. a P. K. a podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

5. Soud prvního stupně rozhodoval také o náhradě škody a nemajetkové újmy.

6. Proti všem výrokům rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání obvinění R. Č., J. B. a P. K. Poškození T. D. st. a G. D. odvoláním napadli adhezní výroky, kterými byli odkázáni na občanskoprávní řízení.

7. O odvoláních rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 2 To 68/2024, tak, že výrokem pod bodem I. podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek z podnětu obviněného R. Č. v odsuzující části, která se jej týkala, a z podnětu poškozeného T. D., ve výroku, jímž byl odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Výrokem pod bodem II. podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného R. Č. podle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby zprostil a výrokem pod bodem III. podle § 229 odst. 3 tr. ř. všechny poškozené odkázal s jejich nároky na náhradu škody, případně na náhradu nemajetkové

újmy, uplatněnými vůči R. Č., na řízení ve věcech občanskoprávních. Výrokem pod bodem IV. podle § 228 odst. 1 tr. ř. obviněným J. B. a P. K. uložil povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozenému T. D. st. nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč. Výrokem pod bodem V. podle § 229 odst. 2 tr. ř. poškozeného T. D. st. odkázal se zbytkem jeho nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Výrokem pod bodem VI. podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněných J. B., P. K. a poškozené G. D.

II.

Dovolání obviněných

Dovolání obviněného J. B.

8. Obviněný J. B. podal dovolání prostřednictvím svého obhájce PhDr. Mgr. Martina Krahulíka. Dovolání směřoval proti výrokům IV. a VI. rozsudku odvolacího soudu s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. s tím, že napadený rozsudek vychází ze skutkových zjištění, která jsou ve zjevném rozporu s provedenými důkazy, případně byla učiněna na základě důkazů, které jsou procesně nepoužitelné, a že soudy obou stupňů bezdůvodně odmítly provedení pro věc podstatných důkazů, které navrhoval. Zároveň dovolatel namítl, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

9. – 12. Nejvyšší soud reprodukoval první část námitek obviněného.

13. Pokud soudy vycházely z údajů o pohybu mobilního telefonu obviněných J. B. a P. K. v rozhodném čase, jedná se podle dovolatele o důkazy procesně nepoužitelné, neboť předmětné provozní a lokalizační údaje byly shromažďovány plošně a bez zákonného důvodu. K tomu dovolatel poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. [30 Cdo 3909/2023](#).

14. – 16. Nejvyšší soud reprodukoval zbývající část námitek obviněného.

17. Nejvyššímu soudu obviněný J. B. navrhl, aby napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze v dovoláním napadeném rozsahu zrušil a věc odvolacímu soudu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, případně aby sám rozhodl tak, že jej zproští obžaloby ze všech trestných činů, které mu byly kladeny za vinu. Současně projevil nesouhlas s tím, aby Nejvyšší soud projednal jeho věc v neveřejném zasedání.

Dovolání obviněného P. K.

18. Obviněný P. K. dovoláním podaným prostřednictvím svých obhájců JUDr. Filipa Seiferta, MBA, a JUDr. Ing. Petra Václavíka napadl výroky IV. a VI. rozsudku odvolacího soudu i řízení a rozhodnutí, která jim předcházela. Své dovolání opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) a m) tr. ř. U prvních dvou s jejich úplnou citací a u třetího s citací jeho druhé alternativy, tj. že odvolací soud zamítl řádný opravný prostředek, ačkoli v předcházejícím řízení byly dány důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Současně požádal Nejvyšší soud, aby mu do rozhodnutí o dovolání odložil, resp. přerušil výkon trestu odnětí svobody postupem podle § 265o odst. 1 tr. ř., a svůj návrh podrobně odůvodnil poukazem na zásadní vady v postupu a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a na nepřiměřeně přísný trest odnětí svobody z pohledu jeho výměry 8 let i způsobu výkonu ve věznici se zvýšenou ostrahou. Zde odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. [4 Tz 88/2011](#).

19. – 22. Nejvyšší soud reprodukoval námítky obviněného opírající se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

23. Procesně nepoužitelnými důkazy jsou podle dovolatele také záznamy provozních a lokalizačních

údajů týkající se mobilních telefonů obviněných a SIM karty v dovozatelém užívaném vozidle, protože byly shromážděny a uschovány v rozporu s právem Evropské unie. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, sp. zn. [54 Co 89/2025](#), který vychází z právního názoru Nejvyššího soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. [30 Cdo 3909/2023](#), z něhož jasně vyplývá, že Česká republika implementovala nesprávně směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. 7. 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací do svého právního řádu.

24. – 26. Nejvyšší soud reprodukoval námitky obviněného opírající se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

27. Závěrem obviněný P. K. konstatoval, že rozhodnutí soudů obou stupňů jsou zatížena závažnými procesními i hmotněprávními vadami, které vedly k nesprávným závěrům o jeho vině i trestu a současně porušily jeho právo na spravedlivý proces. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Praze a rozhodl tak, že jej sám podle § 226 písm. c) tr. ř. zproští obžaloby, případně věc vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ani tento obviněný nedal souhlas s projednáním jeho dovolání v neveřejném zasedání.

III.

Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství

28. – 32. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se vyjádřil k dovolání obviněných, a to nejprve k argumentaci obviněného P. K.

33. Námitky proti použití telekomunikačních a lokalizačních údajů, které byly shromážděny plošně, což je v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, státní zástupce odmítl s poukazem na to, že snaha dovodit z unijního práva nepřipustnost důkazů v českém trestním řízení nemá oporu ani v unijním ani českém právu. K tomu odkázal na konkrétní judikaturu Soudního dvora Evropské unie, Ústavního soudu i Nejvyššího soudu, ze které lze dovodit, že za současného unijního práva v zásadě přísluší pouze vnitrostátnímu právu, aby stanovilo pravidla hodnocení informací a důkazů získaných na základě plošného a nerozlišujícího uchovávání těchto údajů v trestním řízení, které unijní právo má za nepřipustné, přičemž je potřeba mít na zřeteli, aby nebyl znemožněn nebo nadměrně ztížen výkon práv přiznaných unijním právem. Státní zástupce vyzdvihl, že telekomunikační a lokalizační údaje byly v této trestní věci vyžádány v souladu s trestním řádem, nejedná se o důkazy vymykající se znalosti soudu, byly provedeny k důkazu kontradiktorním způsobem, neboť obvinění a jejich obhájci se k nim mohli účinně vyjádřit, a nejde o důkazy rozhodující, nýbrž o důkazy doplňující řadu dalších důkazů svědčících ve svém uceleném řetězci o vině dovozatelů. Podle státního zástupce tak byla respektována pravidla vyplývající z judikatury Soudního dvora Evropské unie, jak má být v trestním řízení vedeném podle práva jednotlivých států nakládáno s důkazy, které byly získány v rozporu s požadavky práva unijního, a jejich využití je přípustné. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. [30 Cdo 3909/2023](#), publ. pod č. 14/2025 Sb. rozh. civ., o který se dovozatel opírá, řeší civilněprávní odpovědnost státu v případě porušení práva Evropské unie jeho legislativní (ne)činností, a nikoli otázku přípustnosti důkazů získaných opatřením plošně uchovávaných lokalizačních údajů v trestním řízení. Současně státní zástupce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. [Pl. ÚS 45/17](#), pub. pod č. 76/2019 Sb. nález a usn. Ústavního soudu, kterým Ústavní soud jasně vyslovil, že princip data retention (plošný, nevýběrový sběr významného množství dat o každé uskutečněné elektronické komunikaci) je ústavně konformní a českou právní úpravu netřeba měnit. Přestože v odůvodnění svého plenárního nálezu Ústavní soud připustil rozpor mezi směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. 7. 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací a vnitrostátní úpravou, z hlediska ústavnosti zamítl návrh ke zrušení dotčených ustanovení zákona o elektronických komunikacích a

zákona o Policii České republiky.

34. Státní zástupce uzavřel, že údaje z plošného sběru dat v dovolatelově věci nebyly procesně nepřipustným důkazem ve smyslu druhé varianty dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a i v této části pokládá jeho dovolání za zjevně neopodstatněné.

35. – 37. Státní zástupce se vyjádřil ke zbývajícím námitkám obviněného P. K.

38. – 39. Dále se státní zástupce vyjádřil k dovolání obviněného J. B.

40. Pokud obviněný J. B. zpochybňoval procesní použitelnost telekomunikačních údajů či jiných zajištěných věcí, státní zástupce odkázal na podrobnou argumentaci ve svém vyjádření k odvolání obviněného P. K. a znovu stručně konstatoval, že tyto důkazy byly opatřeny zákonným způsobem a jejich použití je v trestním řízení přípustné. Samotná polemika o plošném uchovávání údajů mobilními operátory nepůsobí nepoužitelnost důkazů v konkrétní trestní věci.

41. – 42. Státní zástupce se vyjádřil ke zbývajícím námitkám obviněného J. B.

43. Na základě těchto úvah státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obou obviněných podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněná.

44. Vyjádření státního zástupce bylo oběma obviněným doručeno prostřednictvím obhájců. Obviněný J. B. ve stanovené lhůtě nereagoval, obviněný P. K. až po jejím marném uplynutí zaslal Nejvyššímu soudu podání označené jako „replika dovolatele na vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 16. 6. 2025, 1 NZO 433/2025-39“, v němž nad rámec již uplatněných výhrad v jeho dovolání uvedl jen to, že jeho předchozí vyjádření v hlavním líčení mělo pouze charakter stručného monologu bez prostoru pro kladení doplňujících otázek obhajobou.

IV.

Důvodnost dovolání

45. Nejvyšší soud shledal, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, takže se zabýval otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek jednotlivých obviněných ve vztahu k jimi označeným dovolacím důvodům a tím, zda lze z jejich podnětu přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozsudku odvolacího soudu, kterého se oba domáhají. Možnost využití dovolání je totiž omezená jen na důvody taxativně vymezené v § 265b tr. ř., které lze obecně charakterizovat jako kvalifikované vady napadeného rozhodnutí nebo řízení mu předcházejícího. Konkrétní námitky obviněného pak musí uplatněnému dovolacímu důvodu svým obsahem také odpovídat, přičemž Nejvyšší soud je zásadně při své přezkumné činnosti vázán jejich rozsahem a důvody (viz § 265i odst. 3 tr. ř.). Nejvyšší soud vzhledem k obsahu dovolání již na tomto místě připomíná, že dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání správnosti rozhodnutí soudů druhého stupně a nelze od něj očekávat revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů, kterými je dovolací soud vázán stejně jako rozsahem a charakterem námitek, kterými obviněný jejich naplnění odůvodňuje (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Právně fundovanou argumentaci má při tomto restriktivním pojetí zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem-advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

46. Porovnáním obou dovolání s obsahem trestního spisu Nejvyšší soud zjistil, že dovolací argumentace obviněných je téměř doslovným opakováním námitek, které vznesli v řízení před soudem prvního a druhého stupně. Nejvyšší soud proto požaduje za účelné připomenout, že jestliže obviněný v dovolání opakuje jen námitky uplatněné již v hlavním líčení a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně

neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (viz rozhodnutí publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. BECK, svazek 17/2002, č. 408). Dále je namístě poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. [II. ÚS 2947/08](#), ve kterém se Ústavní soud ztotožnil se stanoviskem Evropského soudu pro lidská práva, že soudům adresovaný závazek, plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí, „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud „se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího stupně“ (např. věc García proti Španělsku, č. stížnosti [30544/96](#)). Pokud uvedené platí pro odvolací řízení, tím spíše je aplikovatelné pro dovolací řízení se striktně vymezenými dovolacími důvody, při zjištění, že soudy nižších stupňů již shodným námitkám věnovaly dostatečnou pozornost.

47. Ve stručnosti lze připomenout, že oba obvinění s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. primárně polemizují s hodnocením důkazní situace soudy nižších stupňů, aniž by přitom poukázaly na konkrétní extrémní rozpory mezi rozhodnými skutkovými zjištěními a konkrétními důkazy, ze kterých soudy vycházely. Mají na rozdíl od soudů za to, že důkazy, o které se soudy opírají, netvoří ucelený řetězec v takové kvalitě, aby o jejich vině nevznikly stejné pochybnosti jako tomu bylo v případě odvolacím soudem zproštěného R. Č., a oproti soudům neakceptují výpověď poškozeného T. D. st. co do její věrohodnosti v otázce popisu a poznání pachatelů, jejich počtu a výše způsobené škody. Současně oba obvinění namítají, že soudy bezdůvodně nevyhověly jejich návrhu na výslech svědka R. P. a dalších konkrétních, ale i blíže neustanovených svědků. Obvinění také shodně rozporují procesní použitelnost některých důkazů a namítají důkazy opomenuté. Obviněný P. K. samostatně brojil i proti tomu, že odvolací soud nevyhověl jeho návrhu a nevyslechl ho v odvolacím řízení.

48. Za relevantně uplatněné lze vzhledem k výše popsaným obecným východiskům označit jen námitky obviněných vůči procesní použitelnosti údajů o telekomunikačním provozu, respektive lokalizaci mobilních telefonů obviněných a vozidla tov. zn. Škoda Superb s aplikací Škoda Connect a zabudovanou SIM kartou (čip vložený do auta, který je unikátním identifikátorem pro mobilního operátora), protože s touto problematikou se soudy nižších stupňů úplně nevypořádaly, a poprvé vznesená výhrada obviněného P. K. proti tomu, že nebyl v odvolacím řízení vyslechnut. Ostatní námitky se s uplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. při aplikaci výše uvedených východisek očividně mýlí. O zjevný rozpor podle jeho první alternativy jde totiž jen tehdy, pokud by konkrétní skutková zjištění, z nichž soudy vycházely, byla v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Například, pokud by soudy učinily skutkový závěr, který by byl v přímém protikladu k jednoznačnému obsahu všech provedených důkazů, nebo pokud by skutková zjištění byla zcela bez opory v důkazech a nebyla by odůvodnitelná žádným logicky přijatelným způsobem jejich hodnocení. Obviněný přitom musí konkrétně označit, které důkazy byly provedeny, jaký byl jejich obsah, a v čem konkrétně spočívá jejich nesoulad s učiněnými skutkovými závěry. Nestačí pouhé tvrzení, že důkazy byly hodnoceny nesprávně, že některý ze svědků je nevěrohodný nebo že jiný způsob hodnocení důkazů by vedl k příznivějšímu závěru pro obviněného. Dovolání by muselo obsahovat přesvědčivou argumentaci, že rozhodující skutková zjištění soudů (nikoli tedy ta, která nejsou určující pro naplnění znaků trestného činu) jsou natolik vybočující z rámce logického a racionálního hodnocení důkazů, že představují porušení práva na spravedlivý proces. O opomenuté důkazy ve smyslu třetí alternativy § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se také jedná pouze v případě, kdy nebyly bezdůvodně provedeny důkazy vztahující se k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu.

49. – 53. Nejvyšší soud se vypořádal s námitkami obviněných, které vztahovali k první a třetí alternativě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

54. Jak bylo výše uvedeno, dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé

alternativě odpovídá také oběma obviněnými uplatněná výhrada vůči použitelnosti údajů o telekomunikačním provozu, kterou obvinění s odkazem na českou i evropskou judikaturu brojili proti tomu, že předmětná data byla shromažďována v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. 7. 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (dále jen „Směrnice“), takže byt nerozporují, že byla získána policejními orgány na příkaz soudu při splnění podmínek § 88a tr. ř., nelze je v trestním řízení použít. I tato námitka je ale zjevně neopodstatněná.

55. Snaha obviněných dovést nepřipustnost důkazu, který byl získán v trestním řízení vedeném pro úmyslný trestný čin charakterizovaný v § 88a odst. 1 tr. ř. na základě příkazu soudu z dat o elektronické komunikaci, která byla v rozporu s předmětnou Směrnicí poskytovateli služeb elektronických komunikací sbírána plošně a nerozlišujícím způsobem, a s jehož obsahem se obvinění mohli úplně a řádně seznámit a účinně se k němu vyjádřit, nemá oporu v českém ani unijním právu a nelze ji opřít ani o žádné konkrétní rozhodnutí Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“), který ve spolupráci se soudy členských států dbá na jednotné provádění a výklad unijního práva. SDEU respektuje, že pro posuzování přípustnosti důkazu v trestním řízení je rozhodující vnitrostátní úprava.

56. Předně je ve shodě se státním zástupcem potřeba poukázat na rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 2. 3. 2021 ve věci [C-746/18](#) (věc H. K. v. Prokuratuur), ve kterém SDEU řešil předběžnou otázku na základě čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, se kterou se na něj obrátil Nejvyšší soud Estonska a která se týkala právě výkladu čl. 15 odst. 1 předmětné Směrnice, jenž zakotvuje možnost, aby členské státy přijaly opatření k zachycování elektronických dat, která jsou nezbytná mimo jiné i pro prosazování trestního práva (v souvislosti s námitkou obviněné vznesenou proti tomu, aby její odsouzení bylo založeno na údajích o elektronické komunikaci, které vyšetřovatel na příkaz státního zastupitelství získal od poskytovatele telekomunikačních služeb, jenž tyto provozních a lokalizačních údaje o telefonním styku schraňoval podle tamního zákona o elektronických komunikacích plošně a nerozlišujícím způsobem po dobu jednoho roku). SDEU v bodech 30 až 35 odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že plošné a nerozlišující shromažďování údajů je v rozporu se Směrnicí a judikaturou SDEU, ovšem v bodu 41 jasně odmítl posoudit z hlediska unijního práva, zda důkaz opatřený v souladu s vnitrostátní úpravou z takto v rozporu s unijním právem shromážděných dat (získaných na základě soudního příkazu od provozovatele telekomunikačních služeb) je přípustný v trestním řízení. SDEU zdůraznil, že v zásadě přísluší pouze vnitrostátnímu právu, aby stanovilo pravidla přípustnosti a hodnocení důkazů v trestním řízení, protože při neexistenci unijní právní úpravy v této oblasti je přípustnost důkazů v trestním řízení otázkou vnitrostátní procesní autonomie členských států a samotný unijní právní rozpor plošné retenční úpravy ještě automaticky nevede k vyloučení důkazu. V navazující části odůvodnění pak SDEU konstatoval, že takto získané informace budou zásadně nepřipustným důkazem zjevně pouze tehdy, pokud půjde o důkaz vymykající se znalosti soudu, který je rozhodný pro učinění skutkového závěru a právního posouzení skutku a obviněnému nebylo umožněno se k němu účinně vyjádřit (tj. došlo k porušení zásady kontradiktornosti řízení v důsledku „převahy“ žalující strany nad obhajobou). S odkazem na řadu dalších svých rozhodnutí SDEU uvedl, že je na vnitrostátním právu, aby stanovilo podmínky, za nichž poskytovatelé služeb elektronické komunikace musí poskytnout orgánům činným v trestním řízení přístup k údajům, které mají k dispozici. Současně ale připomněl, že za účelem splnění požadavku proporcionality musí vnitrostátní právní úprava dát jasná a přesná pravidla pro rozsah a použití těchto dat a chránit je před rizikem jejich zneužití.

57. V trestní věci dovolatelů byla předmětná data o telekomunikačním provozu získána na základě příkazu soudu vydaného v souladu s přísně stanovenými podmínkami danými v § 88a tr. ř. Ústavnost uvedeného ustanovení trestního řádu (stejně jako příslušných ustanovení zákona o elektronických komunikacích a zákona o Policii České republiky) posuzoval Ústavní soud se znalostí příslušné

Směrnice zavazující členské státy k tomu, aby bránily plošnému nevýběrovému sběru a uchovávání dat elektronické komunikace bez souhlasu účastníků, ve svém nálezu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. [Pl. ÚS 45/17](#), uveřejněném pod č. 76/2019 Sb. nál. a usn. Ústavního soudu, a to právě z pohledu proporcionality zásahu do práva na soukromí a možností státu přijmout opatření nezbytná pro ochranu jeho bezpečnosti a pro prosazování trestního práva. Z tam uvedené argumentace je namíste vyzdvihnout, že principiálně nelze zavrhnout data retention (plošný nevýběrový sběr významného množství dat), protože v podmínkách informační společnosti, ve které jednotlivci zpravidla běžně využívají služeb elektronické komunikace a dobrovolně přijímají, že se o něm ukládají kvanta dat, by bylo nemoudré tolerovat stav, v němž by poskytovatelé služeb údaji uživatelů disponovali a státní aparát by je v případě potřeby bezpečnosti státu nebo jiných odůvodněných případech nemohl využít.

58. Připomenout je potřeba také nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. [I. ÚS 1677/13](#), který byl uveřejněn pod č. 195/2014 Sb. nál. a usn. Ústavního soudu. V něm Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že kontinentální trestní řízení vychází z formálně-materiální povahy důkazu a zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces, vedou k neúčinnosti nebo nepřijatelnosti důkazu (shodně např. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2024, sp. zn. [11 Tdo 92/2024](#), ve kterém Nejvyšší soud uvedl, že ani nesplnění podmínek stanovených trestním řádem pro opatření a provedení konkrétního důkazu vždy nevede k neplatnosti či neúčinnosti takového důkazu).

59. V předmětné trestní věci byli obvinění stíháni pro zvláště závažný zločin, důkaz získaný na soudní příkaz z dat shromážděných provozovateli telekomunikačních služeb je jen jedním z řady dalších nepřímých důkazů, které až ve svém souhrnu prokazují vinu obviněných, a oba obvinění i jejich obhájci měli možnost se s obsahem tohoto důkazu, tedy s předmětnými záznamy o telekomunikačním styku, seznámit a vyjádřit se k němu, čehož také plně využili jak u hlavního líčení, tak v odvoláních, ve kterých argumentovali nejen procesní nepoužitelností předmětných telekomunikačních údajů, ale i jejich obsahem.

60. Nejvyšší soud k této problematice ještě zdůrazňuje, že primárním cílem Směrnice je ochrana fyzických osob a jejich soukromí v souvislosti se zpracováním údajů o jejich osobní elektronické komunikaci nebo o umístění jejich mobilních telefonů. V této trestní věci ale byly pro zjištění skutkového stavu významné především informace plynoucí z lokalizačních záznamů telematické jednotky vozidla, ke kterému se obvinění svými mobilními telefony vůbec nepřipojili.

61. Pro úplnost Nejvyšší soud konstatuje, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. [30 Cdo 3909/2023](#), uveřejněné pod č. 14/2025 Sb. rozh. civ. a Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, sp. zn. [54 Co 89/2025](#), která obvinění v dovoláních akcentují, neřeší otázku procesní přijatelnosti důkazu získaného na základě plošného sběru dat o elektronické komunikaci, které realizovali poskytovatelé telekomunikačních služeb, v trestním řízení. Zaměřují se výlučně na otázku vzniku a náhrady nemajetkové újmy způsobené žalobci tím, že Česká republika nesprávně implementovala příslušnou Směrnici.

62. Obviněný P. K. pod druhou alternativou dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. také namítal, že soudy nižších stupňů opřely své závěry o jeho vině o tzv. agnoskaci z jiné trestní věci, k čemuž se Nejvyšší soud vyjádřil.

63. – 66. Zjevně nedůvodnými a zčásti opět neodpovídajícími žádnému z dovolacích důvodů jsou námitky, které obvinění uplatnili s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a které směřovaly vůči hmotněprávnímu posouzení skutku, porušení zásady *beneficium cohaesionis*, výměře nepodmíněného trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, což Nejvyšší soud dále odůvodnil.

67. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., který přímo uplatnil pouze obviněný P. K., ale teoreticky připadal v úvahu i u obviněného J. B., Nejvyšší soud s poukazem na výše uvedené konstatuje, že nemohl být v žádné z jeho alternativ naplněn, protože k zamítnutí odvolání obou obviněných došlo po řádně provedeném věcném přezkumu napadeného rozsudku soudu prvního stupně, přičemž v předcházejícím řízení nebyl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř.

V.

Závěrečné shrnutí Nejvyššího soudu

68. Z důvodů, které byly vyloženy v předcházejících částech tohoto rozhodnutí, Nejvyšší soud zjevně neopodstatněná dovolání obviněných J. B. a P. K. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.